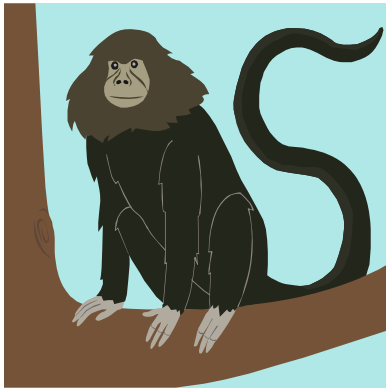

Truyện Yi Ming

Vnthuquan.net, 2009.

Anh yêu em khác mọi người

Nguyễn Hải Hoàn dịch

Em bảo anh: “Xe đạp của em hỏng rồi, em phải đi bộ nửa tiếng đồng hồ mới đến nhà ga”. Em cứ tưởng là anh sẽ tỏ ra quan tâm và nói: Sao em không đi taxi? Em có mệt không? Thế nhưng anh lại bảo: Dù sao thì đường cũng gần thôi, và em cũng có dịp để giảm béo.

Em bực mình, cảm thấy anh chẳng yêu em, chẳng quan tâm em.

Hôm sau khi ngủ dậy, em thấy trên bàn có chiếc chìa khóa xe đạp của anh và thức ăn bữa sáng thịnh soạn anh đã chuẩn bị sẵn cho em. Bấy giờ em mới phát hiện: Thì ra anh yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì cả - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em bảo anh: “Em muốn đi thăm Osaka và Hà Lan để thưởng thức biển hoa tươi ở đấy”. Em cứ tưởng anh sẽ tỏ ra quan tâm và nói: Em muốn đi đâu cơ? Nào, chúng mình lên kế hoạch nhé. Dù là anh nói vài câu đái bôi cũng được. Thế nhưng anh lại bảo: Thật vô vị, bỏ ra một núi tiền đi thăm những nơi chán ngấy ấy để làm gì nhỉ? Em tức lắm, cảm thấy anh không yêu em, không hiểu em. Về sau em thấy

các tạp chí du lịch trong nhà mình dù là du lịch trong nước hay ngoài nước, cứ trang nào có giới thiệu về thưởng thức hoa, góc cuối trang ấy đều có vết gấp, trên trang ấy đều có ghi chú của anh. Lúc ấy em mới phát hiện thì ra anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em bảo anh: “Tóc em rụng nhiều quá, thế mà bác sĩ bảo chẳng sao cả. Em thật sợ có ngày em sẽ trở thành một con hói”. Em cứ đinh ninh là anh sẽ an ủi em và nói: Tóc em trông vẫn còn khá nhiều đấy chứ. Nhưng anh lại bảo: Thế đấy, bây giờ mới biết tóc em rụng lung tung khắp nơi, sàn nhà chỗ nào cũng thấy tóc em, bắn ơi là bắn. Em thấy đau nhói trong lòng, nghĩ rằng anh chẳng yêu em, chẳng để ý đến em. Về sau, em thấy trên sàn nhà càng ngày càng có ít tóc rụng của mình, em nghĩ là mình hết rụng tóc rồi, vì thế cũng chẳng lo lắng chuyện em sẽ trở thành một con hói nữa. Thế nhưng mấy hôm anh đi công tác vắng, em mới thấy trên sàn nhà có nhiều tóc hơn, trong thùng rác cũng thấy có một đồng tóc bọc giấy báo. Bây giờ em mới phát hiện, thì ra anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em bảo anh: “Hôm nay em đi chơi với mấy đứa bạn, tối nay về muộn đấy”. Cứ tưởng anh sẽ quan tâm hỏi em: Đi chơi với ai thế? Đi đường cẩn thận nhé, nhớ gọi điện về nhà, hoặc về sớm một chút... đại loại những câu như vậy. Thế nhưng anh lại bảo: Tùy em, chỉ cần em vui là tốt rồi. Em rất bức mình, cảm thấy anh chẳng yêu em, chẳng quan tâm em. Đêm hôm ấy em giận dỗi 3 giờ sáng mới về, lúc vào nhà em trông thấy nét mặt buồn ngủ bơ phờ của anh. Bây giờ em mới phát hiện là anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em bảo anh: “Đây là cái áo khoác em chọn cho anh, mua từ hồi đổi mùa năm ngoái, cất trong tủ đã một năm. Bây giờ mùa đông mới sắp đến, em tặng anh sự ấm áp này”. Cứ tưởng anh sẽ xúc động trả lời: Cảm ơn em yêu của anh. Đây là sự ấm áp trong một mùa và cũng là kỷ niệm khó quên trong suốt đời anh. Thế nhưng anh lại nói: Chắc là em mua trong dịp các cửa hàng đại hạ giá chứ gì? Em bức mình lắm, cảm thấy anh chẳng yêu em, chẳng hiểu em. Về sau khi đến cuối tháng 5, hết rét, mùa xuân bắt đầu trở về, em vẫn thường xuyên trông thấy anh mặc cái em gọi là áo khoác tình yêu, anh cho là áo hạ giá ấy. Em nghĩ đi nghĩ lại, đếm đi đếm lại mới kinh ngạc nhận thấy là hầu như ngày nào anh cũng mặc cái áo ấy đi làm. Bây giờ em mới phát hiện ra là anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em bảo anh: “Em thích ăn món mì nguội của nhà hàng ở góc phố bên kia”. Mới đầu em cứ tưởng là anh sẽ nói với em: Thế thì ngày mai chúng mình cùng đi ăn nhé! Thế nhưng anh lại bảo: Suốt ngày chỉ nghĩ chuyện ăn uống, sao em chẳng nghĩ xem hồi này mình có béo ra không. Em xót xa trong lòng, cảm thấy anh chẳng yêu em, chẳng quan tâm em. Về sau em thấy anh hay mua nhiều loại tương vùng, tương lạc, lọ này hộp nọ, pha hết bát tương này đến bát tương khác cho em ăn. Bây giờ em mới phát hiện, thì ra anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em bảo anh: “Em thật mừng là đã lấy anh, anh đúng là người chồng tốt nhất”. Cứ tưởng anh sẽ vui vẻ đáp: Anh cũng thấy em là người vợ tốt nhất. Thế nhưng anh lại bảo: Lấy nhau rồi chứ nếu chưa lấy thì em sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Em tức lắm, cảm thấy anh chẳng yêu em,

chẳng hiểu em. Về sau em vô tình phát hiện thấy tối nào anh cũng lấy giấy vệ sinh lau chùi tấm ảnh cưới của chúng mình để ở đầu giường, lau xong rồi ngẩn người ra mỉm cười ngắm tấm ảnh ấy khá lâu. Bấy giờ em mới phát hiện thì ra anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Em nghĩ cuối cùng em đã hiểu ra, dưới vẻ ngoài không quan tâm của anh có một trái tim khó diễn tả bằng lời nói, một trái tim yêu em. Thì ra anh vẫn yêu em, chỉ có điều anh chẳng nói gì - đây là cách yêu của anh, khác với mọi người.

Có người nói, khi bạn ra đời thì đã có một mối nhân duyên thiên định sinh ra dành riêng cho bạn. Song biển người mênh mông, thế giới rộng bao la, đời người đau khổ mà ngắn ngủi, làm thế nào mới có thể tìm được mối nhân duyên thiên định dành riêng cho mình ấy? Làm cách nào để có thể tìm được người bạn đời hoàn mỹ đó? Con người hiện đại chẳng bao giờ có thể cố chờ đến cùng mối nhân duyên trời cho ấy, chẳng thể dùng tuổi thanh xuân chóng tàn lụi và tâm trạng lo lắng để nín thở chờ đợi, và thế là anh (chị) thường rất miễn cưỡng chấp nhận chị (anh) theo gió mà bay đến với mình, nhưng sau đó lại luôn luôn so sánh người ấy với người bạn đời hoàn mỹ để rồi thất vọng hết lần này đến lần khác. Họ không biết rằng, thực ra hiểu được cách quý trọng con người ở bên mình và mình đã sở hữu - đấy mới là niềm hạnh phúc lớn nhất, tình yêu chân thật nhất.

Nếu có một tình cảm bền vững lâu dài và một tình cảm vẻ ngoài hào nhoáng nhưng lại chóng phai tàn thì bạn muốn lựa chọn tình cảm nào? Thế gian này có vô vàn đàn ông xuất sắc và đàn bà xinh đẹp, song tình cảm thật sự thuộc về bạn lại chỉ có một mà thôi. Dù thế nào

đi nữa cũng chớ có vì ánh mắt của người khác mà thay lòng đổi dạ, bỏ mất tình yêu chân thành. Nhất thiết không được sống trong ánh mắt của kẻ khác mà đánh mất chính mình. Cũng mãi mãi đừng có tham lam quá. Tình yêu không phải là giấc mơ, như một truyện hài kể: Nếu ai đó cho rằng trên thế gian này có tình yêu mười phần vẹn mười thì người ấy chẳng phải là nhà thơ thì cũng là kẻ ngớ ngẩn. Cho nên chúng ta hãy để tâm gìn giữ, chăm sóc tình yêu bình thường không có gì là ghê gớm của mình.

Các nhà triết học nói: Tình yêu tức là khi bạn biết người ấy không phải là người bạn sùng bái, hơn nữa rõ ràng còn có các khiếm khuyết này nọ, nhưng bạn vẫn cứ chọn người ấy, không vì các khiếm khuyết đó mà chối bỏ toàn bộ con người ấy. Đúng thế, không có một người yêu nào mười phần vẹn mười cả, cũng không có tình cảm nào không có chút tì vết, đó chính là người yêu và tình yêu đích thực. Đến bao giờ ta mới có thể bình tâm suy ngẫm về những lời nói ấy, nghĩ một chút về sự nực cười và ngây thơ của ta năm nào cố công theo đuổi một người tình hoàn mỹ?

Nếu có một người mà trong mắt bạn, người ấy không có khiếm khuyết gì hết, bạn kính sợ người đó nhưng lại khát khao muốn được gần gũi người đó, tình cảm ấy không gọi là “tình yêu” mà gọi là “sùng bái”. Khi đã sùng bái thì phải tạo ra một thần tượng, giống như loại tô-tem, một thứ không máu không thịt. Tình yêu không cần thứ đó. Tình yêu là cái rành rành trước mắt có thể lấy tay chạm vào, dùng con tim để lĩnh hội.

Yêu là khi biết rõ ràng người ấy ăn mặc luộm thuộm mà bạn vẫn bằng lòng cùng người đó xuất hiện trước đám đông; là khi bạn coi khinh nghề buôn bán mà người ấy lại vẫn cứ là một tiểu thương đáng

yêu của bạn; là khi bạn vốn có tính quá ưa sạch sẽ mà lại cam chịu rửa hộp cơm nhầy nhựa mỡ hoặc giặt đôi giày thể thao hôi hám của người ấy.

“Anh (em) không phải là người xuất sắc nhất, nhưng em (anh) chỉ yêu một mình anh (em) mà thôi!”. Khi đọc câu ấy, ta có cảm giác như mừng tượng thấy một đôi bạn đời từng trải qua muôn vàn sóng gió của cuộc sống đang nắm tay nhau thông thả dạo bước dưới ánh nắng ấm áp, nét mặt tràn trề hạnh phúc ôn lại quãng đời đã qua. Chuyện cũ đã xa rồi mà kỷ niệm xưa vẫn còn đấy mãi mãi...

Yi Ming (Trung Quốc)

Nguyễn Hải Hoàn dịch

Nguồn: Dactrung.net

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 11 tháng 8 năm 2006